

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

21 AĞUSTOS ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/34 No: 625
5 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

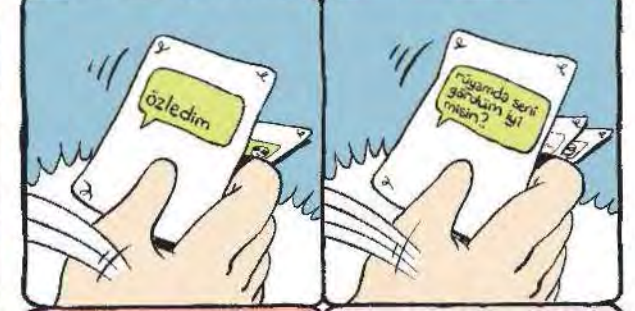

Diyarbakır, Van ve Mardin
belediyelerine kayyum atandı

SEÇME HAKKIN VAR!
SEÇİLME HAKKIN VAR!
BENİM DE Bİ KAYYIM
HAKKIM OLSUN!

nisan hakan

her
şey
olur

SARAYDA ADLİ YIL AÇILIŞI

BELEDİYEDEN ADAM KAÇIRMA

BANYODA DARBE

ÇÖLDE BASIN AÇIKLAMASI

KUTUPLARDA YANGIN

LABİRENTTE GÜVENLİ BÖLGE

DOLGU MEYDANDA ANMA

MEZARLIKTA BARIŞ GÖRÜŞMESİ

PİRAMİTTE SERBEST SEÇİMLER

"kendimi
durduracağım
değilim"

Fırat Budacı

2+1=2

Dürterek Hakan'a gösterdiğim kızın, bize doğru yaklaştıkça beklediğimiz insana dönüşmesi beni çok şaşırtmıştı. Zaten güzeldi, ama o gün, okulda alışık olduğumuz görüntüsünün ötesinde başka bir havası vardı. Saçlarını salmış, makyaj yapmış ve okulda giye bütün erkeklerin belleklerine atıp ihtiyaç halinde geviş getirir gibi hayal edeceği tarzda giyinmişti. Hakan ve ben, yanaklarından öpüp, "Naber?" falan

diyerek normal davranmaya çalışsak da, dekolteyi irdelemek isteyen gözlerimiz bize ihanet ediyordu. Minik beyinlerimiz, dekoltenin baskısı altında ileti karmaşası yaşadığından (sandığımdan da büyükmüş... gömleği ne biçim gerdirmiş... sütyen var mı yok mu...) bir süre beynimiz olmadan, ağızımızdan çıktığı kadarıyla konuşmak zorunda kalmıştık. İstemsizce dekolteye kayan gözlerimizi biraz toparlayıp görünüşte normale döndüğümüzde bile, ilkel benliğimizden gelen komutlarla idare ediyor gibiydik: "Çok güzel! Güldür on u!"

Yazdığım bu satırları bayağı bulanlar için o tarihte henüz 18 yaşında olduğumuzu söylemek istiyorum. Üniversiteye, hamburger yemenin gençlik sayıldığı, karşı cinsle ilişkiyi "Eee kızlarla aran nasıl?" diyen büyüklerin idare ettiği, büyüklerimizi "hiç işim olmaz" diye savuştururken, erotik dünyamızın eteklerini kısaltan lise arkadaşlarımızın diz kapağıyla etek boyu arasındaki beş santimlik alanda can kekiştiği bir coğrafyadan gelmiştik. Yaşadığımız bu ağır ergenliği ve o yılların iklimini daha iyi açıklayabilmek için hiçbir yerde yayımlanmayan "Doksanların Başında Samantha Fox'un Üçüncü Dünya Ergenleri Üzerine Etkisi" isimli makalem den bir bölüm paylaşmak istiyorum:

"... Samantha Fox'un memeleri bir tokat gibi çarpmıştı dönemini. 'Erotik' adı altında ulaşılmaya çalışılan yapımların, dozaj olarak şimdinin sıradan bir Snoop Dogg klibinden bile

düşük olduğu o yıllarda, Samantha Fox sersemletici ve şaşırtıcıydı. Mrs. Fox, seksenlerin sonu ve doksanların başında en az hacmi kadar büyük bir başluk yarattı bazı genç dimağlarda. Bir sürü genç erkeğin iklimi değişti. İlerleyen yıllarda, büyük memeler, bir sandalyenin ucuna oturan kadınların göğüslerini kollarıyla yanlardan bastırması, süt gibi sıvıların boyundan aşağı dökülerek yolunu bulması ve parklarda koşan bir kadının ritmik dalgalanmaları gibi sahnelerde rol alarak sıradanlaştılar. Fakat Mrs Fox, ilk göz ağrısı olarak bir kuşağın belleğindeki özel yerini uzun süre muhafaza etti. Ergenliğinde Samantha Fox'a denk gelen bu talihiz kuşak, üniversiteye başladığında, kitap okumanın, müzik dinlemenin, Fikret Kızılok yüceltmenin, Yeralından Notlar'ı övmenin, arkadaşlarla komün hayatı yaşamının, karşı cinsle dost olmanın yenilikçi hazlarını yaşarken, akıllarının bir köşesinde bilinçaltılarının meme yaptığı o yılları hiç unutmazlar..."

Hakan'la aramda Dekolteli'yi etkileme yarışı başlamıştı. Tuvalet bile gidemiyordum. Gitsen, dekolte yarışından kopacağımı, varlığımın baskısından kurtulan Hakan'ın onu daha çok güldürerek beni egale edeceğini düşünüyordum. Hatta hayat bu kadar sürprizlerle dolu olduğuna göre, döndüğümde onları öpüşürken bulmayacağım ne malumdu. Anlatma coşkumuz inanılmazdı. Hakan'ı tanıyamıyordum. Sanırım o da beni tanıyamıyordu. Bu masada birbirimiz için muharebe alanı dekolte olan bir savaşın düşmanlarıydık.

Hakan, benim başrolünde onun figürasyonda olduğu bir hikayeyi kendi başından geçmiş gibi anlatınca, bu masada ahlak diye bir şeyin kalmadığına emin oldum. Şerefsiz iyi gidiyordu. Kahkahalar daha çok ona yönelmeye başlamıştı. Üstelik, bana göre duygusal yönden daha zayıf olması, salt dekolte odaklı düşünebilmesi onun avantajıydı. Bense bütün ilkel arzularımın ortasında bile duyguyu ihmal etmeyen biri olarak, bir yandan aşkı da düşünmeden edemiyordum: Dekolteli'yle bir yerlere gittiğimi, buluşmalarımızın sıklaştığını, bir gün aniden öpüştüğümüzü, hemen değil ama seviştığımızı, kısmet olursa evlendiğimizi, evliliğin ilerleyen aylarında kavga etmeye

başladığımızı, kavga sonrası yine seviştığımızı... Bütün bu süreç boyunca elbette memeler benimleydi. Sorunum da buydu zaten. Dekoltenin içine dalmak isterken bile yakasına gül takmış bir romantik gibi davranmaktan sıyrılamıyordum.

Anlattığı her şeyin başına "çok" koyan bir kızdı. Bütün hayatını "çok" parantezine almıştı. Başından geçenler genelde "çok" komikti. Üç kişilik bir kız grubu olarak "çok" saçma şeylere "çok" gülüyorlardı. Ama bazen "çok" salakça şeyler de

oluyordu. Bazı insanlar "çok" geri zekalıydı.

Bu insanlarla yaşadıklarına "çok" pişmanlar oluyordu. Ama görünüşe bakılırsa biz "çok" eğleneliydik. Dekolteli'nin normal şartlarda bizim için "çok" sıkıcı olması umurumuzda değildi. Bira sayısı arttıkça coşkumuz da arttı. Ben aslında bir yandan bu dekoltenin iç dünyasını hiçbir zaman göremeyeceğimizi, bu güzel kadının başka zamanlarda başka erkeklerle konuşurken sergilediği ve şu anki haliyle hiçbir benzerliği bulunmayan davranışlarından hissediyordum. Biz yalnızca eğleneliydik, sanırım memeler bu eğlenceye dahil değildi. Ama bira işte! "Bakar mısınız bir tane daha alabilir miyim?" diye devam ediyordum. Arkadaşım, "İki olsun" diye ekleyerek peşimi bırakmıyordu.

Dekolteli devam etmedi. Biz altıncı biraları içerken, o ikinci birasını bitirip kalktığına sanki savaşımız devam ediyormuş gibi aramızdaki elektrik bir süre daha devam etti. Kısa süreli bu sessizliğin ardından, "Güzel ama çok saf..." dememle birlikte döküldük. Son biraları içerken, bizden, hayattan ya da biraz önce çekip giden kadının kendisinden değil, sadece dekoltenin bize sunduğu hayallerden konuşuyorduk. Durumumuz fenaydı. Samantha Fox, "Touch Me" dediğinde, "Yes," diyerek ekrana dokunan talihiz bir geçmişten geliyorduk. Sadece konuşarak nereye ulaşacağımızı hiç bilmiyorduk.

Not: Bu yazıda "meme" kelimesi doksanlı yılların şaşkın ergenliğine vurgu yapan bir simge olarak kullanılmıştır.

Merhaba. Şu hayatta herkesin çok büyük sıkıntıları var. Bazılarının belki yoktur. Ne bileyim, bilemedim. Herkesin kendisine göre o zaman. Hani onu öyle şey yapmak lazım. Çok da genel konuşmayı da sevmiyorum. Sevmiyorum anam sevmiyorum. Mıyorum. Benim mesela şu hayattaki en büyük sıkıntım şu, her biri de birbirinden merdane üç şahane bisikletim olduğu için, her Allah'ın günü, herr All-lah'ın günü ama, acaba diyorum hangisine binsem de bugün, kahırsıyla acaba şeyapsam diyorum. Böyle bir kahırbela olamaz. En büyük derdin de bu olsun dediğini duyar gibiyim. Ama ne yapayım, ne yapabilirim ki dostlarım, ben de böyle bir insanım. Hamur meselesi bir yerde de. Anam hamurumu böyle yoğurmuş, ben ne yapabilirim. Hangisine binsem, hangisine binsem. Acaba ona mı binsem, acaba buna mı binsem. Yoksa şuna mı binsem. Bazı günler oluyor, üçüne birden biniyorum. Birinden iniyorum, diğerine biniyorum. Eve geliyorum, diğerini duvara asıp, öbürüne biniyorum. İşte o günlerde gerçekten çok mutlu oluyorum. Doyum budur dostlarım diyorum. Dostlarım'ı kime diyorum, hiç bilmiyorum. Benim herkes ve her şey dostumdur. Ha bazı insanlar .rrrrroosspuçocuğu, onlar benim dostum değildir. Kediye köpeğe kuşa kadına çocuğa çiçeğe kötü davranıyorlar, onlar benim nasıl dostum olabilirler. Onlar .rospuçocu net. Neyse, ne diyordum, bisiklet. Peki bisikletlerimden birini seçtim ve yola çıktım, kahrım çilem derdim bitiyor mu. Bitmiyor. Bitmiyor anam bitmiyor. Bitemiyor. Küçükü'dan Hekimbaşı'na tırmanırken, genelde bir benç var bir evin önünde, genelde orada oturur, biraz soluklanır, ne bileyim telefona bakar, biraz su içer, beş on dakika dinlendikten sonra da yola koyulurum tekrar. Olayım budur yani o benç'le ilgili. Li. İ. Mi. O benç öyle kritik bir noktada ki, benim için hayat kurtaran bir noktada desem, az söylemiş olmam ya da söylememiş olmam. Saçma bir cümle kurdum sanki ama bence ne demek istediğim anlaşıldı. Bazen kurduğum cümleleri gerçekten ben anlamıyorum. Böyle cümle mi olur, bunun başı neresi, sonu neresi. Neyse, ne diyordum, benç. Benç ya benç. Benç de ne güzel bir kelimeymiş. Biz eskiden buna bank diyorduk ya, doğrusu benç'miş. Belki de değildir, bilemiyorum. Survivor'la girdi hayatımıza benç, resmen o oldu. Ha bu arada izlemiyorum tabii ki. Eskiden izleniyordu televizyon. Şimdi Netflix var, s.kertiyor. Neyse, ne diyordum, hah, benç. Bu benç benim için bulunmaz bir güzelliği. Mutluydum ben hep o benç'te öyle. Derken derken bir şeyler bozulmaya başladı. Bir şeyler olmaya başladı yani. Bir gün ben öyle yine o benç'te otururken, bir lavuk dikildi başıma. Sanki tam böyle başımda duruyormuş gibi bir haller. Sanki arabasının başında duruyormuş gibi de, ama sanki bir yandan da aslında benim başımda duruyormuş gibi bir haller. Benim başımda duruyor zaten yavaşak. Benç'ini mi yediysek, ne oldu acaba o anlarda, hiç bilmiyorum, elli santim kadar yaklaştı yavaşak bana. Ben orali olmuyorum tabii, yüzüne bakmıyorum, telefonumla eğleniyorum. Ama elli santim de gerçekten çok az. Bizde biliyorsunuz, personal space denilen olay, elli santimlik şeffaf plastik cetveldir. Yani o elli santimlik şeffaf plastik cetvel iki kişinin arasına sığmıyorsa, e bunun başında sonunda birer santimi de öyle var, personal space ihlal edilmiş demektir. Umm-rumda değil pezevenk. İyice delirdi. Çünkü o istiyor ki, "hayırdır birader" dememi istiyor. Banane. Ben kendi dünyamı yaşıyorum. Sen orada kıvrın dur. Şimdi tabii bu benç, evlerinin önu ya, büyük ihtimalle bu benç'i zaten onlar yapmışlar, vay efendim ben nasıl oturmuşum, sorun bu, ben bunu biliyorum, ben bunu hissediyorum. Bir de her gün oturduğum için de mimlendim. Değişik değişik bisikletlerle geliyorum, her gün oturuyorum. Uğursuz muyum, şerefsiz miyim belli değil. O benç'e oturup evin

YERALTI ÖKÜLERİ

"dot."

5. Bölüm

ERSİN KARABULUT

genç kızlarını mı kesiyorum, ne yapıyorum hiç belli değil. Dışarıdan baktığın zaman. Onlar da haklı bir yerde. Bu arada evin genç kızları var mı bilmiyorum, hiç gözüme çarpmadı çünkü, ama bir ablamız var, insanı dondura salları. Korkunç biri. Öyle evlerin abaları korkunç oluyor. **Ve bir gün bana dev önlem almayı başardılar.** Her gün her gün ve belirli saatlerde o benç'te oturduğumu gözlemleyen bu Palu Ailesi, yemin ediyorum size, sırf ben o benç'te oturamayayım diye, maaile, benç'te oturmaya

başladılar öyle o saatlerde. İnanılır gibi değil. Sırf ben oturamayayım diye koordine olup, işi gücü bırakıp, benç'te oturmaya başladılar. Bir gün değil iki gün değil, haftalar boyunca benç'te oturmaya başladılar. Ben oradan tırmadığım, köşeyi döndüğüm zaman da, hop diye hep dağıldılar. Gizlenip gizlenip izledim çünkü. Sırf ben o benç'te oturamayayım diye. Ben böyle bir manyakça davranış görmedim. Görebileceğimi de pek zannetmiyorum. Rum. Um. Mum. Velhasılıkelam, ben artık o benç'ten de

soğudum. Soğuduğumu anlamış olacaklar ki, benç nöbetini bıraktılar. Mesajlarını verdiler çünkü. Artık o benç'te o benç bomboş bile olsa kesinlikle oturmuyorum, yirmi metre ötesinde kaldırıma oturuyorum. Beni çok üzdüler. Beni ciddi yıpratılar. Benim de dertlerim böyle dertler işte. Böyle şeyler hep işte. Hoşça kal.

"HEY"
31 Ağustos Cumartesi / Kadıköy Bahane / Saat 21.00 /
bilgi: 0216 345 54 49

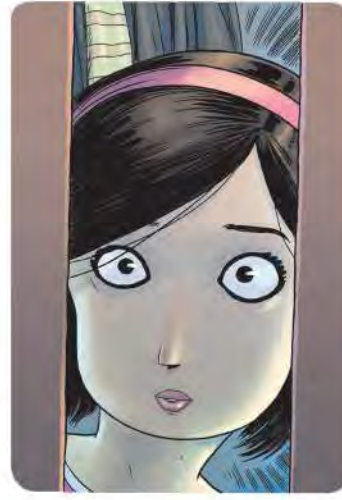
Yeni ekonomi aslında teknik terimlerle bulandırılmış garip bir gelecek pazarı. Bizim gibi kafası az çalışan insanlar mel mel bakıyor tabii. Anlayamadığımızı, bu işte bir yanlışlık olduğunu söyleyecek oluyorum, hemen “Abi sen çok esnaf kafalısın, öyle düşünme,” diyorlar. “Esnaf kafalısın,” dedikleri de, bir şirketin kâr etmesi gerektiğini düşünüyor olmamız. Yani bir işletmenin malı/hizmeti/boku/püsürü ucuza mal etmesi ve üzerine kâr koyarak satması; aradaki kârla işletme, amortisman, yeni yatırım gibi kalemleri ödemesi gerektiğini düşününce eski kafalı oluyorsunuz. Zira bu yeni ekonomi de şirketler para kazanmak değil, kaybetmek için çalışıyorlar. Bakıyorsun şirketin bilançosuna bir milyar dolar zarar etmiş. Geçtiğimiz sene de o kadar zarar etmiş, ondan önceki sene de. “E seneye kâr eder mi?” diye soruyorsun, “Yoo, en az bir on yıl kâr etmez,” diyorlar. E ulan bu şirket su mu yakıyor, çalışanlar fotosentezle mi yaşıyor? Nereden geliyor bu değirmenin suyu?

Bizim gibi kafası az çalışanlara bu işin nasıl döndüğünü anlatanlar diyor ki, bu şirketler şimdi değil ama gelecekte çok kâr edecek ya da en azından kâr etmesi bekleniyor. Gelecekte kâr edecekleri de elbette garanti değil. Bakıyorsun, dev şirket, her gün büyüyor, geliri 10 lira, gideri 1000 lira, yetmiyormuş gibi bir de milyon lira borcu var. Ha nasıl oluyormuş bu? Önce özel yatırımcılara hisse satıp sonra borsada aynı hisseleri halka özel yatırımcılara sattığının beş katına satarak. Aslında bir tür ponzi şeması gibi: Sisteme ilk girenler özel yatırımcılar, bu bahsettiğimiz dev zararı, giderleri falan onlar karşılıyor. Sonra şirket borsaya giriyor, halka hisse senedi satıyor, o sisteme ilk giren de hisselerinin beşte birini borsada satsa zaten kâr ediyor bir de elinde hâlâ hisse senedi duruyor. Peki hisse senedi duruyor mu? O da ayrı coşuyor. Herkes “İleride çok kâr edecek,” diye üşüşüyor hisselerle, bir yılda iki katına çıkıyor, iki yılda beş katına çıkıyor ama... İşte aması var, şirket hâlâ kar etmiş değil. Arada yeni bir ürün/hizmet/bok/püsür sürüyor piyasaya hoop hisse senedi yine fırlıyor. Yani adam aslında yaptığı işten değil, yaptığı işin beklentisinden kazanıyor.

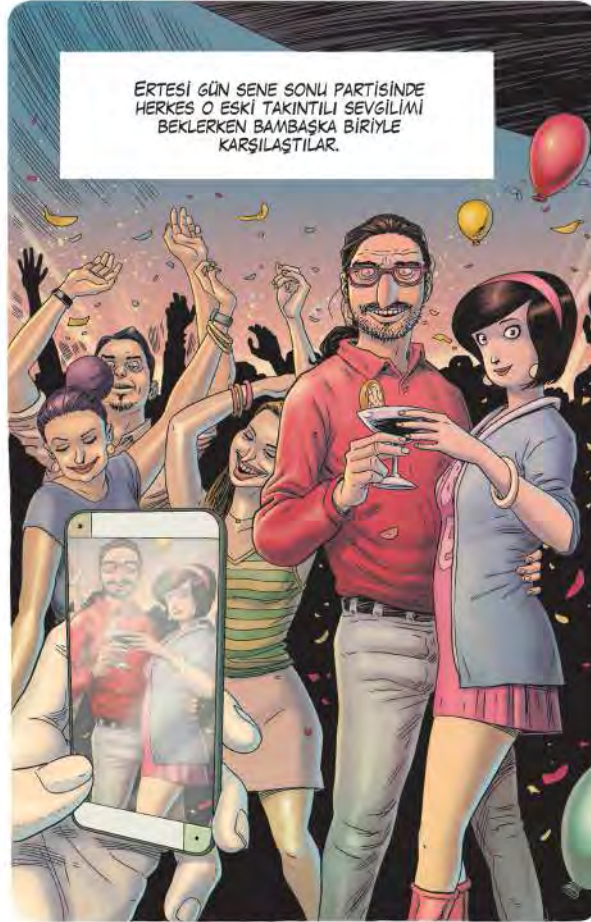
Bunun bir örneği geçtiğimiz yıllarda yaşandı. Bir Amerikan şirketi, geldi Türkiye'deki bir vakıf üniversitesini satın aldı. Tabii yasal olarak süreç farklı işledi, zira vakıf öyle alınan satılan bir şey değil. Adamlar geldiklerinde buradaki insanlar diyorlar ki “Yahu bu bir vakıf üniversitesi, yasal olarak kâr etmesi imkansız, siz buradan para kazanamazsınız ki?” Ama adamların umurunda değil. Aralarından biri açıklıyor: “Biz Amerika'ya dönüp, ‘Türkiye’de 10 bin öğrencili bir üniversiteyi bünyemize kattık,’ diye açıklama yaptığımız zaman hisse senetlerimiz en az %25 artar, o artış da burada harcadığımızın çok üzerinde bir gelir demek.”

Şimdi diyeceksiniz ki, “Ulan köftehor, zaten yarım yamalak anlamışsın bu işi de, bize ne anlatıyorsun? Ayrıca bize ne bunlardan?”

Aslında bizim için çok önemli arkadaşlar. Kaz Dağları'nda altın arayan şirketin yöneticisinin bir ekonomi kanalına yaptığı açıklamaları belki izlemişsinizdir. Adam basbayağı Türkiye’de açacakları madenden nasıl da çok para kazanacaklarını, nasıl da Türkiyeli işçileri neredeyse bedava çalıştıracaklarını

BU TÜR BİR SIKINTISI OLAN VARSA ŞİDDETLE TAVSİYE EDİYORUM, TAMAMEN İYLEŞTİ. ESKİSİ GİBİ, HATTA SIFIR MODEL BAMBASKA TATLIŞ BİŞEY OLDU ADAM. HEMEN ZATEN GİTTİK EN SON MODEL DOTTY 14'ÜMÜZÜ ALDIK İKİMİZE BİRDEN.

falan anlatıp duruyordu. Ben size daha boktan ihtimali söyleyeyim: Belki de bu herifçiğulları bu madenden para bile kazanmayacak. Doğanın, çevrenin içine edip defolup gidecekler ama bunu yine de yapacaklar. Çünkü bu yönetici televizyonda bu açıklamayı yaptığı sırada altın şirketinin hisse değeri zaten milyarlarca dolar artıyor.

Bakin bu yeni ekonomi, azgın ve düzenlemeden yoksun piyasa, dönüyor dolaşıyor bize giriyor. İngiltere’de ankesörlü telefonları özelleştirdiler,

on tane telefon şirketi kuruldu. Her yeri telefon kulübeleriyle donattılar, normalde bir olan yere beş tane ankesörlü telefon dikildi. Şirketler kâr etmiyordu ama ileride kâr edecek diye hisse senedi sattılar. Ne zaman? Belki on yıl sonra, belki yirmi yıl sonra... Ama ne oldu? Daha bu şirketler kâr edemeden cep telefonları çıktı. Hoop hepsi patladı. Telefon kulübelerini toplamadılar bile. Peki bundan bize ne? Eh, o çöplüğü temizlemek için boş yere kamu kaynağı harcadı bu İngiliz vergi mükellefine girdi. Peki doğadan toplanıp harcanan onlarca ton maden?

Bu dünyanın zenginliği, varlığı değil miydi?

Bu ruh hastası sistem sadece şirketlerin kâr iştahını artırmıyor, onları tamamen mantıksız ve hepimize zararlı işler yapmaya da yönlendiriyor. Kaz dağlarında şirket beş para kazanmasa bile tamamen sanal olarak borsadan para kazanacak ama biz her şekilde kaybedeceğiz. Orada altın varsa kaybedeceğiz, yoksa yine kaybedeceğiz. Resmen lunaparkta yamuk topla marlborosuna penaltı atmaya çalışan bıyıklı terlemiş şapşal gibiyiz ama o şapşal hiç olmazsa eğleniyor.

Tatil

Zengin bir arkadaşımı, kendisinden daha zengin kız arkadaşıyla konuşurken yakalamıştım. Evet, 'Zenginler de konuşuyor ama ne konuşuyor?' diye merak edebilirsiniz... Zenginler genelde kendilerinden daha zengin olan zenginler hakkında, 'Onlar zengin abi' gibi şeyler konuşuyor. Mesela çok zengin bir arkadaşım vardı, okulun mezunlar gününe gittim. Altımda bisiklet var, okulun bahçesinde bisikletle pati çekiyorum. Yaşım 40... Arkadaşımın yanına gittim

@kaansezyum

'Eee Samiciim, nasıl gidiyor?' diye sordum. Sami bana dönüp 'Petrol işine devam işte Kaancım' dedi... Ya altımda arabam bile yok, bisikletle gelmişim lise mezuniyetine, yediğim lafa bak... Petrol işinde başarılar dilerim. Parasızlık işte böyle bir şey. Senden daha çok parası olan herkes sana zengin görünüyor iyi de, petrol işi yapan arkadaşların varsa, çevrendekiler daha bir paralı, sen de daha bir parasız görünüyorsun. Para önemli, biraz geç anladım. O yüzden bu yaşta dımdızlak takılıyor. Petrol işi filan da yaptığım yok. Mal müdürü gibi yoldan gelene geçene bakıp 'Ehere mehere' diye zamanımı geçiriyorum. Diğer zamanlarımda da boş zamanlarımda ne yapacağımı düşünüyorum. Boş zamanlarımda genelde vapurdan çıkanları izliyorum. Çok da keyif alıyorum. Vapurun saatine göre değişiyor. İşe gideni oluyor, işten döneni oluyor, ortama gideni, ortamdan geleni, manıyla buluşanı, manıyla ayrılmış, bebelisi, çocuklusu, elinde eşyalısı, gitarlısı, bisikletlisi, vapur çıkışında iskelede gün batımı fotoğrafı çekip layk kasanı, iskele verilmeden dayanmayıp uçarak atlayanı, koştur koştur boş araç kovalayanı, falanı filanı, hepsi orada oluyor...

Zengin arkadaşım, kendisinden daha zengin kız arkadaşıyla konuşuyor. Ya şimdi zenginlik nedir diye merak edeceksiniz. Bu daha zengin olan arkadaşımın kız arkadaşının mesela bir çantası var, çantanın özel şampanya koyma yeri var. Zenginler şampi içer önermesi gerçek ve doğru. Tabii içinde en kötü ihtimalle Moet oluyor. Ya normal el çantası gibi ama şampanya şişesi haznesi var. Zenginlik bunu gerektiriyor. Zenginler hayatın her anından acayip zevk alıp paso şampileri patlatıyorlar. Şampisiz zenginlik zor. Mesela ülkemizde çok sayıda fakir zengin var. Acayip acayip paralar kazanıp hala kalitesiz yaşayabilen, bir ürünün ya da kıyafetin kalitesinin sadece pahalı olmasıyla olduğunu düşünen tayfa yani. Koltuk gibi giyinip 150 ailenin yıllık kazancını koltuğa yatıran tayfa. Vizyonsuz tayfa, görmemiş, görememiş tayfa. Neyse, şimdi fakir zenginlerle ilgilenmiyoruz, gerek yok. Fakir zengin ne kadar kazansa hep fakir. Onun derdiyle yaşıyor, onun gerilimi var üzerinde. Fakirliği belli olmasın diye acayip acayip arabalar alıyor kendine ama haberi yok ki çok uzaktan geliş belli oluyor. Öyle olunca da fakirliği daha da bir parlıyor.

Zengin olan arkadaşımın daha zengin olan kız arkadaşı döndü ve dedi ki 'Ben tatile gitmek istiyorum...', bunun üzerine bağlı zenginliği daha az olan arkadaşım dönüp 'Yavrucuğum, çalışan insanlar tatile gider. Sen çalışmıyorsun ki... Ya bir de şu anda sizin teknedeyiz 10 gündür daha ne tatili?' demişti...

Belki o haklıydı, belki daha zengin olan kız arkadaşı. Tam bilemiyorum, çünkü kimisi tatille yaşıyor, kimileri de tatili hayal etmekle yaşıyor. Belki hayat bir tatil olsa, tatilden hiç dönmesek, döndüğümüzde de direkt mezara cupppa. Belki mezarda da çantamızdan şampanyamızı çıkarıp 'İyi ki yaşamışım' diye patlatırız bir gün.

Tatile gidip de sürekli kazıklananları da haftaya inceleriz diye düşünüyorum. Çünkü kazıklananları da sürekli kazıklayan tatil yöreselleri var. O yöreseller çok acayip, vapurdan çıkanlardan bile daha ilginç kimi zaman.

Benden herkese zamanında biten iyi tatiller.

sona kalan hiro

"İslanmış hoparlörlerin meytaya ve kalabalığa eziyeti büyük oluyordu, sırlıklam imamin istihla söylediği sözler kesilip duruyordu." - Can Yılmaz, Bilinmeyen Numaralar kitabından

● Amerika Birleşik Devletleri yok, Amerika Birleşik Haydutları var...

● Kadir İnanır'a reklam partneri oldu, Nusret etinden, Vedat Milor sütünden faydalandı. Resmen ülkeyi KEÇİ yönetiyo lan!

● Mecnun Kays, Romantik Romeo, Genç Werther; ne anlarlar aşktan?! Kavuşamamışlar ki! Hayır, yaşayamayan ne bilsin aşkı? Hakiki aşk acısını kavuşup da kaybedene sor, anlatsın. Bulup da kaybetmeyi aşıklar bilir. Eski aşk yok, aşk eskimeyi demektir. Kara sevdâ yok, aşk aydınlıktır. Tüm alemler aşk ile yaratılmıştır. Platonik aşk, halı saha. Büyük sahaya çıkmayan neyi bilir?!

● Filmleri, kendi hayatlarından daha çok sevenler var, onlar montaj manyağı olmuşlar!

● Biraz'ı sevmiyorum, beceremiyorum,

anlayamıyorum. Hiç ile hep arasında pinpon topuyum...

● Yaşarın şarkısında "Martılara sim taktım" diyo sandım, n'oleya dedim, meğer "Martılara simit attım" diyor imiş. Yalnız Yaşar da kuşuz edemiyor ha. Hayır, star mısın kuşbâz mısın Yaşarcığım?! Bu, burdan böyle 'Cibili cibili' diye single çıkarmağa kadar gider bak, tikkat!

● Sonradan Teşvikiye görme bir köşe yazarı, 'Churchill' adı verilen içeceği yeni keşfetmiş de onu yazmış. Churchill; bir bardak soda, üç tutam tuz ve iki çay kaşığı limondan ibaret bir içecekmiş. Şöyle bitiyor yazı: "Artık ben de alışkan bir kayıtsızlıkla -Hey garson! Ver bir Churchill- diyorum ve nedense bunun çok havalı bir talep olduğunu düşünüyorum." Vasatın 'çok hava' anlayışına bak! Eskiden "Maslahatım hiyar diyene bir avuç tuzla gitmek" vardı, bildiğin güncellenmiş, şimdi "İçkim Churchill diyene üç tutam tuzla gitmek" var...

● Net konuşuyorum! Ayşe Hatun Önal'dan boşanmak istiyorum. Bunun için evlenmek lazımsa varım!

● Gazete haberinde bir fotoğraf, turiste çantasını açtırmışlar; vay efendim, otenlden bi sürü malı çantasına zulalamış. E, zulalar! N'olmuş yani, ne bu gürültü?! Turist zula yaptı diye tesis mi battı, otel zarara mı uğradı? Demek ki ihtiyacı var adamın ya da kadının. Fotoğrafi paylaşıyorum, ilk bakışta abartılı görünebilir lakin otel fiyatları da abartılı, hiç onu söyleyen yok. Gezgün insan, kendince ekonomi yapmış! Kurum-insan çatışmasında hep insandan yanayım...

● Mayo giymeyi sevip deniz sevmeyen de var. Hem de pek çok yakınımda. Onu anlıyorum çünkü ben de boks sporunun tüm ritüeline hayranım. O el sargıları, o eldivenler, o bornozlar... Hepsi çok güzel. Sadece boksun kendisinden hoşlanmıyorum! Kimseye vurasım yok, yumruk yiyelim daha da yok.

● "Aşıkım ben sana, iltifat et bana" diyor şarkı. Madem aşkınsın, sen bas iltifatı kardeşim. Hem aşık olma hazı yaşı, hem iltifat bekle,

olmaz öyle. Yok, vazgeçtim, olur öyle! Harika şarkı.

● Sosyalist Angola'nın bayrağında orak-çekiç olmayıp orak-pala bulunması... Orak-pala mı?! Fanta-balık gibi...

● Can Yılmaz'ın yazılarını Kafa dergisinde okurum. Yetişkinlerin boyama kitabı 'hobisini' çok komik anlattığı "Pastel Boyam Kayıp" başlıklı yazısı aklımda yer etmişti. "Kasapsın, ciğerlerin sinirini ayıklamışsın, işin bitmiş, hem soluklanayım hem de dünden kalan ayva ağacındaki sarı sarı ayvaları tamamlayayım demek de zor arkadaş..." Şehirden uzakta, "Bilinmeyen Numaralar" adlı hikaye kitabımı okudum Can Yılmaz'ın. Latif, sıcak, şaşırtıcı detaylarla örülmüş, en güzeli de sade hikayeler. Tepedeki alıntıyı "Kemik Torbası" adlı hikayeden yaptım. En çok ilgimi çekense, mizahı da futbolu da ziyade sevdiğim için, "Edirnekapılı Messi" oldu. Yetenek nasipsizi oğlu Mustafa'yı, on gömlek büyük formayla seçmelere sokan Yasin Abi'nin çok yerinden kırılan hayalleri usta işi anlatılmış. Nice nice hikayelere Can Yılmaz. Braderin de ironiye meyilliymiş deyu duydum!!

Vedat Özdemiroğlu / Stand Up / Asmalımescit / Mask / 28 Ağustos 2019 / 21:30 / Çağdaş Erçelik'in kabare şarkıları eşliğinde

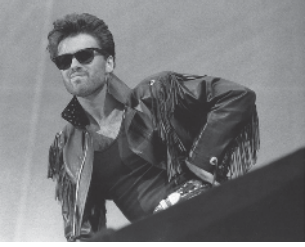
Mustafa Satıcı

Arabanın radyosuna bir kez daha soruyorum: George Michael'in bir tane şarkısı vardı, bir hayırsız bayana yılbaşı hediyesi olarak kalbini verdiğini fakat bayanın hemen ertesi günü gidip kalbini beğendiği başka bir kazakla değiştirdiğini mi ne anlatıyordu. O şarkı yok mu? Herhangi

bir frekansta, herhangi bir kanalda? Arabanın radyosu gönülsüz bir memur gibi gözlerini devirerek, talebim üzerine civardaki frekansları baştan savma bir şekilde tekrar tanyor; "bu horoz çok yakışıklı horoz, bambaşka bir horoz, diğer horozlar arasından bir çok özelliğiyle sıyrılan bir horoz" temalı bir türkü buluyor, arabanın içine onu veriyor. Zaten köylük yerdeyiz, arabanın dışı tavuk horoz dolu, dışarıdaki hayvanı zorla arabanın içine sokuyor, kucağıma veriyor. Araba kullanırken atletli çocuğunu kucağına alıp direksiyonu tutturana sevgi cahili babalar gibi bir süre horoza kullandırıyor arabayı, kornaya bastırıyorum, silecekleri çalıştırınca sinirleniyorum, bağıriyorum. Acıktığım için sinirliyim, daha İstanbul'a iki saat yolum var, horozlu türkü bitiyor kuzulu türkü başlıyor, kuzu çok güzel bakıyormuş, kuzunun güzel baktığı konusunda komşular da hemfikir... Nasıl radyo istasyonu bu, yol kenarı dinlenme tesislerinin kendi imkanlarıyla kurduğu hayvanat bahçesi gibi. George

Michael yoksa iyi köfteci vardır, satır etçi vardır. Ben buraların insanının kuzu sevgisini iyi bilirim. Gözüydü kaşıydı derken külbastıya dönüştürüyorlar hayvanı. Sihir gösterisi gibi.

Civarı iyi bilen bir arkadaşımı arıyorum, aşağı yukarı konumumu veriyorum. Güvercinlerin gubur gubur diye yön tayin etmesi gibi iç güdüsel bir şekilde bana en yakındaki kır restoranının koordinatlarını veriyor. Sahibinin adı bu, çocuğunun adı bu, köftesi traş, pirzolası güzel, bira tuborg var. İşte bilinmesi gereken her şey. Selamımı söyle, seni turist zannederler, kendini tanıttırıyor. Kızlar turist sanarsa iyi, lokantacı turist zannederse iyi değil. Hayatta bu kadarını hepimiz biliyoruz.

Eğri büğrü bir yoldan kır lokantasının otoparkına giriş yapıyorum. Otoparkta iki kişi, bir de tavuk yamulmuş, eski bir elektrik direğine bakıyorlar. Olabilir diyorum, dışarıdan gelip bu insanları yargılamak yanlış olur. Her yerin kendine göre bir olayları var. Selam veriyorum, selam alıyorum, lokantanın bahçesine geçiyorum. Çok güzel yapmışlar. Ortada süs havuzu var, çimenler yeşil, her yerde keklikler tavuklar koşturuyor, sevgiden kürkü yelesenmiş köpek var, güneş altında derin uyuyor. Plastik masalardan birine oturuyorum, ortalıkta kimse yok, masaya sadece yakınlarında dolaşan bir tavuk geliyor. Gerçekten de sipariş alabilecek gibi bakıyor. Buralarda uzun süre dolaşırsanız hayvanı

hakettiğinden fazla övmeye çabuk alışsınız. Bir on dakika tavuğa ekmek atarak bekliyorum, yine kimse gelmeyince mutfağın olduğu binanın içine bakmaya gidiyorum. Orada da kimse yok. O zaman anlıyorum ki civarda yamulmuş elektrik direğine bakan insanlar dışında kimse yok, lokantanın sahibi onlar olmalı. Tekrar otoparka çıktığımda yamulmuş direği ittirerek yıkmaya çalıştıklarını görüyorum. Neden olmasın? Düşününce daha iyi bir işim yok. "İttirerek olmaz, o direklerin içinde demir çubuk var, köküne kadar iniyor, balyozla çimentosunu kırıp içindeki demirleri kesmek lazım, anca öyle olur" diyorum. Çocuk terden delirmiş gözlerle bana bakıp, "balyoz var abi" diyor. İyi, getir o zaman. Bira da getirin, kırkbeş derece güneş altında bira içelim. Tavuk ısmarlıyor.

İLKER ALTUNGÖK

"Sonra bu çok uzun günün sıcak bir günü/ Kediler kırmızı alevler halinde koşuyordu"

Edip Cansever

GECEYARISI/(ANTALYA)

Mahşeri... Bayram kalabalığı.(ev ziyaretinden-- mor damarlı ihtiyar elleri öpüp öpüp de alına değdirmekten falan dönmekte olanlar değil--öpmüş etmiş sonra yola çıkmışları tenzih ediyorum) Abartılı, nevrotik tınılı,(ıkına sıkına) zorlamalı kahkahalar. (en uzaktaki dahi duysun, ama en çok kendisi duysun diye sanki-- "aa sesime bak, galiba eğleniyorum"--) Küçük çocuk çığlıkları, bebek ağlamaları. (yazık, onlar yatakta olmalı, neredeyse iki buçuk, daha otele dön, soyun moyun --o uykulu uykulu, gözler yarı kapalı, yambıl yumbul yazlık sinema dönüşlerini hatırlıyorum--) Caddeye bakan odada uyumaya çalışıyorum. Biraz daha geç saatler... Cadde boşaldı. Hiç görülmemiş, işitilmemiş siddette yüksek volümlü bir müziği sürükleyerek geçen araba. Camlar zangırdıyor. Dördüncü kattayım, sanki "Beşinci Element"deki o uçan arabalarla tam bizim camın önünden neredeyse balkona sürtünecek mesafede geçiyor üstad. "Hava kapalı/ Ama akalım..." Tamam da amacın ne? Tam olarak? Hani o sadece köpeklerin duyabildiği frekansta bir ses çıkartan o düdüklük gibi evlerde uyuyanların duyabildiği şarkılar çalabilen.

Öyle bir alet olsa. Belki onu tercih edersin. Kendin duymasın. Sana da yazık. O arabanın içinde durulur mu.(doğru söyle; iki geceyarısı önce aynı buna yakın volümde: "gözlerime gözlerime gözlerime bak..." ı arabayla geçen gene sen miydin?)

Belki de yanılıyorum; tam anlayamadığımız (ama kendisinin de tam netleştirmedeği) bir gizli beklentisi var. Müthiş alımlı bir genç kız uyanıp "Aa, ne kadar ilginç müzikler dinliyorsun... Çok tarz biri, hem de bu saatte, çok gizemli... mutlaka tanışmalıyım" falan deyip pencereyi açacak, (saçlarını aşağı sallandırmaya da) belki telefonuyla arabanın resmini çekip plakasından... onu mu bulacak, ne yapacak? Bu mu? Böyle bir şey mi? Belki "gene geçer" diye bir başka geceyarısı mı bekleyecek? Bunları benim fantazyam falan sanmayın. Bu değilse de buna benzer bir şey. Şimdi yoğun düşününce... Öyle gibi... Daha akla yakın. (ama, hangi akla)Sanki bu çeşitten bir mucize ihtimalini de (tut ki oldu) kaçırmamaya ayarlı çok çok yavaş bir hızla geçiyor o araba.Yürür gibi.Amaç ne? O derece yavaşlık ? Herhalde hedef kitlesinde biz yokuz. Herşey o kıza. Uyanıp camı açsam "aa ne hoş bir müzik zevki var" diye seslensem kime ne faydası var.(gerçi ben de bir şeyler diyorum kendimce sen geçerken de...) Beni ne yapsın. Ben, biz; arada gereksiz yere telef oluyorum. Oluyoruz.(zayıyat) Ey, o "muhayyel kız", "ihtimaller kıızı" neredesin? Keşke öyle bir mucize olsa, sen de kurtulsan, biz de...

Herneyse... Ama yanlış anlaşılmasın, yukarıda adı geçen o iki rap parçasıyla alıp veremediğim yok. Rap severim. Gündüz geçse hiçbir mesele(sıkıntı) yok... Ayrıca, "hava

Stefan Zweig 1881-1942

Müslüm Gürses'in adı geçse... Mazhar, Fuat, Özkan şarkısında Bülent Ortaçgil... ;o da olur...)

"PADİŞAH'LA SATRANÇ OYNAMAK"

Alcının ağırlığı (o demir top ve zincir misali)insanı biraz daha eve bağlıyor. Yarım bıraktığın ya da alıp da bir türlü başlamadığın kitaplara işin düşüyor. Çok sevdiğim, ama ilk cildin sonlarına doğru terk ettiğim Thomas Mann'ın o müthiş "Büyülü Dağ"ına elim gitmedi. Bir hastanede, (bir sanatorium)hastalar, doktorlar moktorlar arasında geçiyor. Böyle sargılı bir kolla falan... Pek akıllı işi gelmedi. Stefan Zweig'in o minik novella mı, uzun hikaye mi...o müthiş, incecik son kitabı "Satranç" Onu almıştım. Duruyordu orada. Onu okudum. Harika bir kitap. Okumadıysanız okuyun

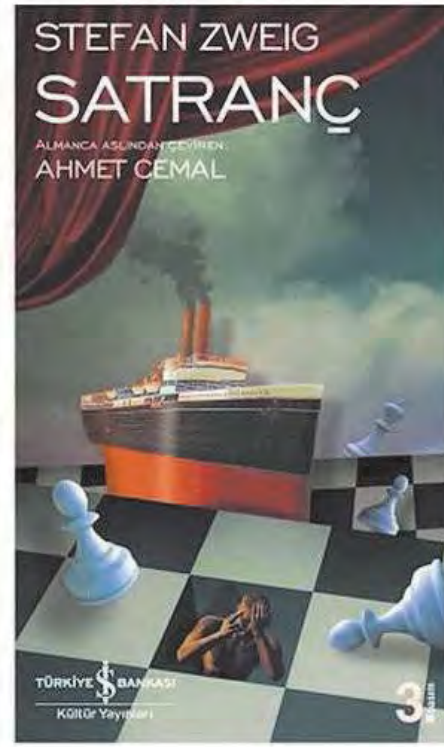
derim. Elden bırakılması imkânsız.Yemek yerken bile bir yandan okumak istiyor insan. Ki satranç hiç sevmem.

Ama hiç. Sıkılıyorum.Ağır bir sıkıntı. Defalarca, defalarca öğrenip öğrenip unutmuşluğum var. Filminden kitabından da hiç hazzetmem. Üç beş hamle sonrası? Hesaplamak? Hafakanlar basar. Hayatı da o şekil. Aynı. Matah bir şey mi? Değil.Ama işte karakterini seçemiyorsun. (mukadderat diyor Araplar) Hamle hesaplamak, plan program yapmak... ürpertici. Elimden gelmez.Alman arkadaşım Benno dört sene sonraki tatilini biliyor; İlk iki sene soğuk diyarlara, dağ tatiline gideceklermiş. (sıcak sevmiyormuş yeni arkadaşı--. gidilecek dağlar mağlar, ülkeler, oteller... belli hepsi--) Üçüncü yıl bilmemnerede. Dört yıl sonra Türkiye'ye gelecekti Benno. "Görüselim" dedi. Dört gün sonrasını... Bilmem, bilmek de istemem. Leonardo da Vinci sanki biraz aynı kafada. İmiş. "Ne yapacağını iyi biliyorsan, gidip de onu yapmanın ne anlamı var? Başka bir şey yap daha iyi" demişti hazret. İşte doğru söz. Ne denilir. (Benno duyuyor musun?)

Herneyse...Yazıyı bu ara başlığa adını veren o anekdotla bitireyim. Satranç'ı okurken aklıma geldi. Birinci Sultan Mahmut zamanının büyük bir bölümünü satranç oynamakla geçirirmiş. "Nerede bir satranç ustası duyulursa saraya çağırılır, giyindirilip kuşandırılır, padişahın karşısına satranç sandalyesinin başına oturtulmuş" Korktum. Çok zor bir durum.Yensen bir türlü, ayıp olmasın diye masustan yenilsen bir türlü.Ya, aslında kendisinden daha iyi oynayabildiğin halde yalandan yenildiğini hissedip rencide olursa. Ürpertici. Benzer, yaklaşık hislerle patronumla oynamışlığım var.(dama ama) Allahtan çok iyi oynuyor; beni

Sultan I. Mahmud 1696-1754

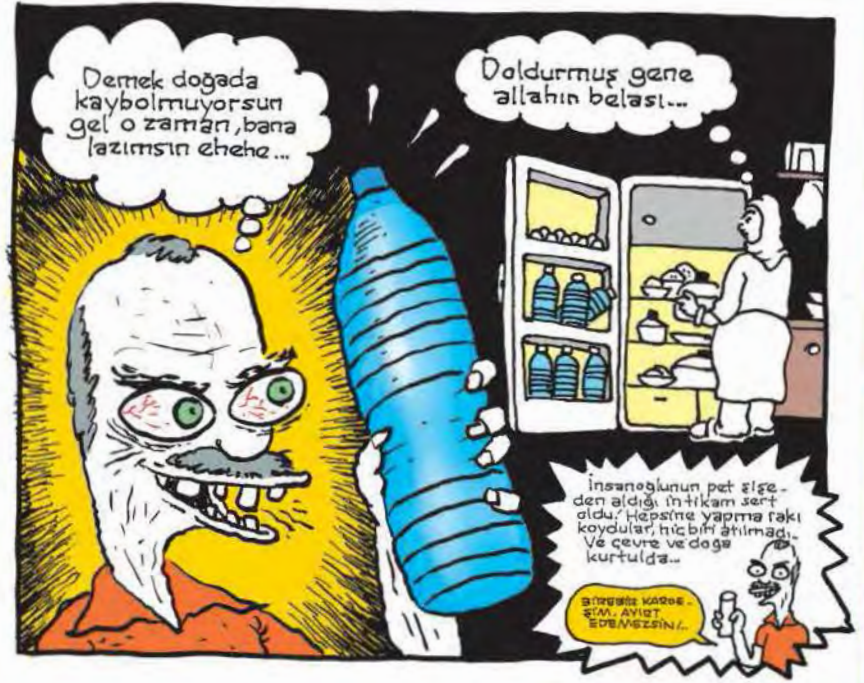
adını veren o anekdotla bitireyim. Satranç'ı okurken aklıma geldi. Birinci Sultan Mahmut zamanının büyük bir bölümünü satranç oynamakla geçirirmiş. "Nerede bir satranç ustası

Leonardo da Vinci 1452-1519

sahten yeniyordu...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

ÖZER AYDOĞAN

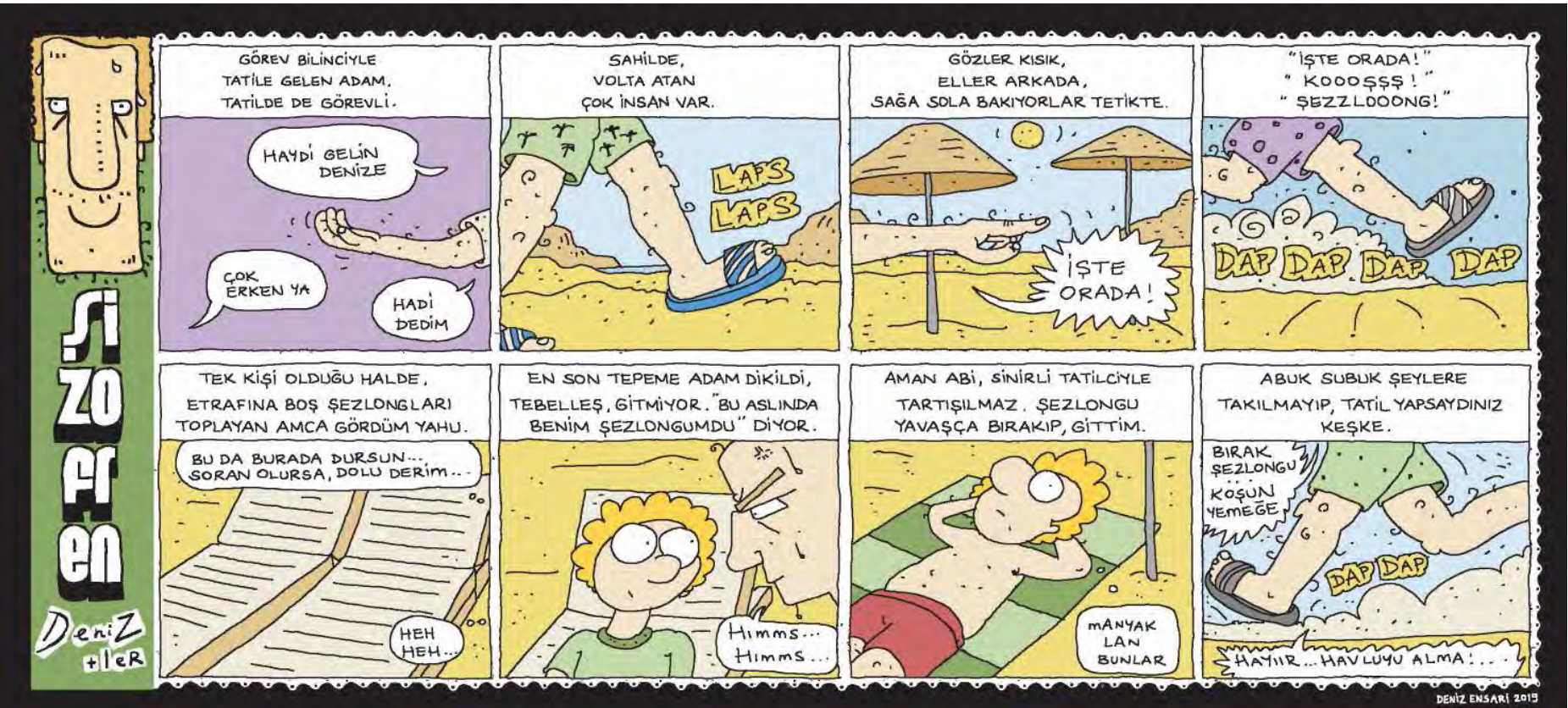

ADAMLAR

ANTI KLİŞE TİMİ

Haftaya: Büyük toparlanma.

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, esri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 21 Ağustos 2019 | Sayı: 625

Haftalık Yaygın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 32 58

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL: 0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Murekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

KAVALTI VE AKŞAM YEMEĞİ DAHİL FİYATTAN Bİ PANSİYONDA TATİLEDİR GEYSU'YLA. ÖĞLEN KAYINTISINI, SÖZDE İNDİRİM DE YAPMIŞ PANSİYONA AYIP OLUR DİYE ÇAKTIRMADAN BAŞKA YERDE YAPMAK AMELİNDEDİRLER

EL AÇMASI YAPAN YERDE GÖZLEME Mİ YESEK? PANSİYONDAKİLER HAZIR YUFKA. DÜNKÜ SİGARA BÖREĞİ KUPKURUYDU

DU BAKALIM, KİL KAPIP DA ADİSYONDAN GEÇİRMESİNLER DE, PLAJA GİDİYO EDASINDA YÜRÜ

NASI KANCIKÇA YASLAMISLAR ARABALARI GÖLGELERE

PANSİYONDAKİ SİNİRLİ SAYIDAKİ ŞEZLONG SUNGERİNİ KAPİŞ YARIŞI

SİZ MİSİNİZ PANSİYONDA YEMEYİP DE O ENTEL KAFEDE EL YAPIMI KÖFTE HESABI KAZIK HAMBURGERE TAV OLAN

SAFİ SİNİR KIKIRDAK AYOL BU

HAYVANSEVER AYAGI

YALAN SOS SETİ

BAHŞİS VERENİ SKİİM

KOLADAN DA BOL BUZLU DAYAMIŞLAR

PİŞMAN ÖĞLEN KAYINTISININ ARDINDAN GEYSU SİRF BU TATİL İÇİN ACIMAYIP PARAYA KTIYP ALDIĞI VE VALİZDEKİ AĞIRLIĞINI HİÇ DERT ETMEDEN TAŞIDIĞI KİTAP SETİNDEN BİRİNİ DAHA DEVİRMEĞE AZIMLIDIR. ORTAM İSE SENARYOYA VERMİŞTİR

MAKSUT "UN MELANKOLİK VE SANKİ BAŞKA Bİ ALEME GEÇMİŞÇESİNE HALLERİNDEN ÖYLE BİRİSİNE DENK GELSE Kİ MERAL, İÇİNDEKİ TUHAF ATEŞ UFAK UFAK İYİCE Bİ HARLANSA

BABASINA SUYUN ALTINA DAIR ÖYLE ÖNEMLİ BİLGİLER VERİYO Kİ ÇOCUK

BABA DİPTE BEYAZ TAŞIMSİ BİŞEY VAR

BU SEZON YİNE KORKUNÇ; ERKEK MAYO ŞÖRT

ÇIVARDAKİ HEMEN HERKEŞ MERAL'E PROJEKTEYKEN O ESNA ÖNÜNE VE HEDEFİNE PROJEKTE TEK İNSAN MAKSUT; KOÇO'YA EGZERSİZ Mİ YAPTIRACAK, KOŞACAK MI, PARKA GİDER Bİ EDADA

BİZİM OKULA DA SÖYLEŞİYE GELSENİZ?

SON ROMAN FILME ÇEKİLECEKTİ NOOLDU?

ŞÖYLE Bİ SELFİ DAHA ALSAK

ÇOK ÖZÜR DİLERİM SEYAHATTAN YENİ DONDUM ÇOK YORGUNUM

GEL Bİ SELFİ DE BİZ ÇEKTİRELİM

VE PARKTA HARARETLE ELEMANIN İZİNİ ARAR

KİMDİR, NECİDİR? ZİHNİ BU SORULARLA SAVRULUYO

PARKIN EN ÜCRA KOŞESİNDE KOÇO ELEMANIN YERİNİ İMLEMİŞTİR

SANKİ... SANKİ İŞA'NIN İNSANLIĞIN ACISINA TASA EDİP İNZİVAYA ÇEKİLMESİ GİBİ UHREVİ, KEDERLİ Bİ HUZUN İÇERSİNDEDİR MAKSUT

BU İÇLİ DURUŞA SEBEP KATİYETLE DÜNYEVİ, FANİ Bİ HISSİYAT OLAMAZ

GERÇEK BİR "BİR OLMUŞLUK" HALİ, KESİNLİKLE KİMSENİN GİREMEYECEĞİ Bİ DİYARDA SUKUN Bİ TAM DUYGU HALİ

AMA HER DAIM AN'DA VE FARKINDALIK İÇERSİNDE

YARDIMCI OLALIM ABLAM, BİRİNİ Mİ ARIYOSUN?

HERR TÜRLÜ MEMNUN EDERİZ

EĞLENCE ARIYOSAN BURADA HEHE

HELE Kİ TAYT BENİ ÇOK TAHRİK EDER

VE BİKAÇ SONRAKİ HAMLEYİ HESAPLAYAN YAMAN BİR ZİHN

Bİ TADİNA BAKSAN VAR YA

ÇIKARMADAN ÜÜCİ BEĞENMEDİN Mİ BİZİ

HERŞEYİ TELEFONA ÇEKTİ Kİ DELİL OLSUN

HISSİYYET

HISSİYYET

HISSİYYET

HISSİYYET

HISSİYYET

HISSİYYET

HISSİYYET

MAKSUT KAHRAMANIMIZDA DA TÜM BU DELİ AŞIŞLIĞINA İLAVETEN ELBETTE Kİ TÜM TELMAŞALARIN OLMAZSA OLMAZ EMELİ ZEKA DOLU DÜVÜŞEN, ASLA SALAKLIK YAPMAYAN "BRUCE" GENİ OLMAZSA OLMAZDI.